

ת"פ 62692/11/20 - מדינת ישראל נגד שפיק אבו פנאר (עציר)-ויעוד חזותי

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 62692-11-20 מדינת ישראל נ' אבו פנאר(עציר)

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד לי גורמן

המאשימה

נגד

שפיק אבו פנאר (עציר)-ויעוד חזותי ע"י ב"כ

עו"ד עמית דויטשר

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בהכרעת דין מיום 24.1.2021 בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירות הבאות:

איומים, לפי סעיף 192 בחוק העונשין התשל"ז-1977;

תקיפה, לפי סעיף 379 בחוק העונשין;

כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) בחוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952.

2. על פי כתב האישום המתוקן, הנאשם והקטינה היו בקשר זוגי כשנתיים ונפרדו כשבועיים עובר לאירוע. ביום 19.11.2020, איים הנאשם על הקטינה שיפגע בה ובבני משפחתה בכך שאמר לה: **"אם את עולה לרכב אני אדקור אותך... אם את עולה למונית אני הולך לדקור את המשפחה שלך"**. בהמשך לכך תקף את הקטינה בכך שסטר לה.

בהמשך לכך התקשר לאמה של הקטינה ואיים עליה בפגיעה בקטינה ובאחרת בכך שאמר לה: **"תתקשרי ל[...]** תגידי לה ככה אם את עכשיו לא מחזירה את [הקטינה] עכשיו אני דוקר את שתיהן ביחד... אם היא לא חוזרת לבית באמא שלי היא תלך לטיפול נמרץ עכשיו או שאני אהרוג אותה לגמרי היא ו[...] ביחד... אם אני תופס אותה איתה עכשיו באמא שלי את שתיהן אני דוקר לא אכפת... אם היא לא מקשיבה לי באמא שלי שתיהן אני אדקור..."

במועדים אלה שהה הנאשם בתחומי ישראל ללא היתר.

3. הצדדים לא הציגו הסכמות לעונש.

טענות הצדדים

4. בפתח הדיון בפניי ביום 8.2.2021 שנקבע לטיעון לעונש הודיעה המאשימה, כי לאור גילו הצעיר של הנאשם קיימת חובת תסקיר ונתבקשה דחייה לצורך כך. יצוין, כי הדבר לא נטען קודם לכן, אף לא במעמד הכרעת הדין בפני מותב אחר.

ב"כ הנאשם הודיע, כי הנאשם מוותר על התסקיר ולאחר הפסקה העמיד ב"כ הנאשם טיעון משפטי החולק על עמדת התביעה בדבר קיומה של חובת תסקיר בעניינו של שוהה בלתי חוקי בישראל.

לאחר שמיעת טענות הצדדים ועיון באסמכתאות אליהן הפנו, ניתנה החלטה הדוחה את עמדתה המשפטית של המאשימה ולפיה קיימת חובת תסקיר בעניינו של מי שהיה בגיר, מתחת לגיל 21, בעת ביצוע העבירה והוא אינו תושב ישראל.

בנסיבות אלה ולבקשת המאשימה, המשך הדיון נדחה על מנת לאפשר למאשימה להביא בפני בית המשפט את עמדת המתלוננת בהתאם להוראות הדין.

5. ביום 16.2.2021 התקיים טיעון לעונש.

ב"כ המאשימה הגישה הצהרת נפגע של המתלוננת. מטעם הנאשם הוגש העתק מעתירה מנהלית בעניינו של הנאשם ומשפחתו.

המאשימה עמדה על נסיבות האירוע, על חומרת האיומים שבוצעו על רקע מערכת יחסים שהסתיימה. הודגש כי מדובר בקטינה שכיום היא בת 16 ומערכת היחסים עם הנאשם נמשכה מגיל 14 ועד גיל 16, כאשר הנאשם היום בגיר בן כ-18.5.

נטען, כי האירוע נמשך ולאחר התקיפה הנאשם איים גם בשיחה שיזם עם אמה של הקטינה. ב"כ המאשימה הפנתה למכתב שכתבה האם ובו תיארה את הקשר וההיכרות עם הנאשם ואת חששה של המתלוננת ממנו כיום.

ב"כ המאשימה ביקשה להקיש לעניין רמת הענישה ממקרים של אלימות בין בני זוג, הגם שמבחינה פורמלית לא מדובר בבני זוג.

נטען כי באמצעות האיומים ניסה הנאשם לכפות על הקטינה לפעול כדבריו ולשלוט על התנהגותה.

בנסיבות אלה נטען כי גם אם רף האלימות אינו ברף הגבוה, הרי שפערי הכוחות בין הנאשם לקטינה ומהות האיומים, העובדה שהאירוע התבצע באמצע הרחוב ועצמת ההשפלה כלפי המתלוננת, מובילה למסקנה שמידת הפגיעה בערכים המוגנים משמעותית ביותר.

נטען כי מתחם העונש ההולם הוא בין 7 חודשי מאסר ועד 14 חודשי מאסר.

המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונש בשליש התחתון של המתחם, אך לא בתחתיתו, בשים לב להעדר עבר פלילי. ביקשה בנוסף להטיל מאסר על תנאי, קנס, פיצוי והתחייבות. בהסכמת הנאשם, התבקש גם צו הרחקה לתקופה של 3 חודשים.

ב"כ הנאשם עתר להסתפק בימי מעצרו של הנאשם מזה כחודשיים וחצי. נטען כי מדובר באירוע ספונטני ונקודתי והדברים נאמרו ברגע של כעס. מאז הנאשם אינו בקשר עם המתלוננת ואינו מבקש להמשיך ולהיות איתה בקשר. נטען כי בשל גילו הצעיר יכולתו של הנאשם להבין את מהות מעשיו מוגבלת ויש לתת לכך משקל בקביעת המתחם.

נטענו גם נסיבות מיוחדות בנוגע לעבירת הכניסה לישראל.

נטען כי אין מדובר בבני זוג שחיים יחד ועל כן רמת הענישה בעבירות של אלימות במסגרת הזוגית גבוהה ואינה מתאימה למקרה זה. למרות זאת, הציג ב"כ הנאשם אסמכתאות לכך שגם בעבירות אלימות במשפחה נקבעו מתחמי ענישה שתחילתם במאסרים מותנים.

נטען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, ולכל היותר גם לשיטת המאשימה, המתחם צריך להתחיל בשני חודשי מאסר בלבד.

ב"כ הנאשם הפנה להצהרת אמה של הקטינה, ממנה עולה שהיא הכירה את הנאשם כנער טוב שאהב את הבת שלה ולא מדובר ברקע קודם של אלימות, אלא באירוע נקודתי וחד פעמי. נטען כי הנאשם נעצר שלושה ימים לאחר האירוע במהלכם לא יצר קשר כלשהו עם המתלוננת, דבר המלמד על כך שמדובר באיומים מתוך כעס רגעי ללא כוונה אמיתית לממשם.

נטען כי מדובר בנאשם צעיר, עצור לראשונה בחייו מזה חודשיים וחצי, ללא הרשעות קודמות. הנאשם נטל אחריות כבר בעת חקירתו, הצטער ועל כן נטען כי יש להסתפק בתקופת מעצרו.

קביעת מתחם העונש ההולם:

6. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת

מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. ביישום עיקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי, בית המשפט יתחשב בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנוהגת; ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

כתב האישום מתאר **אירוע אחד** ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד כפי שעשו הצדדים.

7. הערך החברתי העיקרי שנפגע במקרה זה כפי שחזרו וצינו בתי המשפט הוא זכותה של המתלוננת לשלמות גופה, לשלוות חיים ולחירות.

אכן, כדברי ב"כ הנאשם אין לבחון את האירוע שבפני כפי שנבחנים אירועי אלימות במשפחה. בסופו של יום מדובר בזוגיות שהחלה כאשר הקטינה והנאשם היו שניהם קטינים, מדובר בחברות שנמשכה כשנתיים והסתיימה.

עם זאת, אי ההשלמה של הנאשם עם הפרידה ונסיבותיה, כפי שבאו לידי ביטוי באירוע, מחייבים התייחסות מחמירה מצד בית המשפט והעברת מסר ברור לכל אישה - בכל גיל, ובכל מצב משפחתי - כי היא רשאית ואוטונומית לקבל החלטה לגבי הפסקת מערכת יחסים - בין אם מדובר בחברות של נעורים ובין אם בנישואים ממושכים. אף אישה איננה צריכה לחשוש לסיים מערכת יחסים, שמא יבולע לה או לקרוביה כתוצאה מאי השלמה מצד בן הזוג עם החלטתה.

אכן, מהמלל המיוחס לנאשם משתקפת תפיסתו כי הוא יכול לכפות על המתלוננת את רצונו ולשלוט בהתנהגותה.

לקחתי בחשבון, כנסיבה הרלוונטית לבחינת חומרת האירוע ומידת האשם כי גם כעולה מהמסמך **ת/1** אין כל אינדיקציה להתנהגות דומה במהלך הקשר בין הנאשם לקטינה במהלך התקופה. עולה, כי אכן מדובר באירוע בודד וחד פעמי. בנוסף, גם אין כל אינדיקציה לניסיון מצדו של הנאשם ליצור קשר כלשהו עם הקטינה מאז האירוע. הנאשם אף הסכים כי במסגרת גזר הדין יינתן צו הרחקה.

לאור זאת אני סבורה כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** בנוגע לעבירות האלימות היא בינונית.

8. בנוגע לעבירה לפי חוק הכניסה לישראל, מדובר במצב מורכב. עולה גם מדברי הנאשם כי מדובר במי ששהייתו בישראל לאורך תקופת הקשר עם הקטינה לא הייתה אקראית ולא מדובר בכניסה בודדת ביום האירוע אלא בשהייה נמשכת. עובדה זו היא עובדה מחמירה בבחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים שביסוד העבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

מקובלת התפיסה לפיה כניסה בודדת לישראל לצרכי פרנסה נמצאת בתחתית מתחם הפגיעה הערכית, בעוד שכניסה לישראל לצורך ביצוע עבירות נמצאת בראש המדרג. עניינו של הנאשם, גם לאחר שלקחתי בחשבון את הנתונים שבמסמך **נ/1** (מבלי לפרט), נמצא אפוא בתווך שבין שני הקצוות. לכן גם בנוגע לעבירה זו נראה כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** היא בינונית.

9. בחנתי את פסקי הדין אליהם הפנו הצדדים ומטבע הדברים מדובר במסכת לא שגרתית ועל כן ההתייחסות לפסקי הדין היא על דרך ההיקש.

כאמור, המאשימה הפנתה גם לפסקי דין בעבירות אלימות במשפחה ואילו בענייננו מדובר ביחסי חברות בין נער ונערה ולא במסגרת משפחתית. לכן, האסמכתאות אליהן הפנתה המאשימה מבטאות מתחמי ענישה חמורים יותר מכפי שצריך להיות בענייננו.

עיינתי ברע"פ 6037/15 **צדקה נ' מדינת ישראל**, שם הורשע הנאשם בעבירות איומים ותקיפה כלפי בת זוג ונדון ל-5 חודשי מאסר בעבודות שירות ועונשים נלווים.

עיינתי גם ברע"פ 6466/17 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, שם אושר מתחם של מאסר על תנאי ועד מספר חודשי עבודות שירות בגין תקיפת בת זוג (האישום הראשון).

עיינתי גם ברע"פ 4265/15 **דדון נ' מדינת ישראל**, שם נקבע מתחם שנע בין 3 ל-14 חודשי מאסר בגין עבירות איומים עם רקע קודם.

עיינתי גם ברע"פ 757/14 **אבו צפי נ' מדינת ישראל**, שם הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, איומים, היזק בזדון ותקיפה חבלנית ונדון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

בשים לב למכלול הנסיבות וכן לרמת הענישה הנוהגת, המוכרת לנו בעבירות לפי חוק הכניסה לישראל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם הכולל במקרה זה נע בין 2 ל-10 חודשי מאסר.

סטייה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום:

10. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם לחומרה או לקולה. לעניין זה, הנאשם כאמור בחר שלא לעמוד על זכותו לקבלת תסקיר שירות המבחן ולכן אין בפניי שיקולים היכולים להצביע על פוטנציאל שיקומי ממשי.

קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם

11. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יתחשב בית המשפט בשיקולים כלליים ובשיקולים פרטניים, שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה. במקרה שבפניי מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

לזכות הנאשם לקחתי בחשבון את נטילת האחריות של הנאשם עלהאירוע כבר בהזדמנות הראשונה, הבעת החרטה שבאה לידי ביטוי גם בהסכמת הנאשם למתן צו הרחקה.

כמו כן, לקחתי בחשבון בבחינת "נסיבות חיים שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה" בנוגע לעבירה לפי חוק הכניסה לישראל את העובדות העולות מהמסמך נ/1, שיש בהן כדי להשליך על גזירת העונש בפועל.

לקחתי בחשבון גם כי הנאשם ללא הרשעות קודמות או מעורבות כלשהי קודמת בפלילים, אשר שווה במעצר מאז חודש נובמבר 2020 בנסיבות בהן ברור כי העדר חלופה למעצרו נבעה ממעמדו בישראל ולא מהמעשים המיוחסים לו בעבירות הנוספות. במסגרת גזר הדין, בית המשפט ייקח בחשבון את עובדה זו שבה במצב ה"רגיל" נאשם שמעמדו בישראל קבוע, סביר שהיה משתחרר לחלופת מעצר וכן החלופה הטיפולית, נוכח גילו הצעיר מאוד, הייתה נגישה לו באופן אמיתי לעומת המקרה הזה שבו הנאשם ויתר על קבלת תסקיר על מנת שלא להאריך את תקופת מעצרו בתסקיר שהוא חסר תוחלת מבחינת מסקנותיו.

סוף דבר:

12. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה מתאריך 22.11.2020.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת אלימות לרבות איומים.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של חודש.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ד. הנאשם ישלם פיצוי בסך של 500 ₪ לקטינה, ע"ת מספר 3.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.3.21 ויועבר לקטינה באמצעות אמה (ע"ת מספר 2) בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה למזכירות בית המשפט עד למועד זה.

ה. בהסכמת הצדדים ולפי החוק למניעת הטרדה מאיימת, ניתן בזאת צו הרחקה לנאשם מקטינה ומאמה ונאסר עליו ליצור עמן כל קשר בין במישרין ובין בעקיפין או להתקרב אליהן או למקום מגוריהן למרחק הפחות מ-200 מטרים, וזאת לתקופה של שלושה חודשים מיום שחרורו.

מכשיר טלפון השייך לנאשם התפוס בתיק יושב לידי הנאשם.

אולר לדרמן השייך לנאשם גם כן יושב לידי הנאשם.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט' אדר תשפ"א, 21 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.